

IVAN GUNDULIĆ

PJESNI POKORNE KRALJA DAVIDA

Pjesni pokorne kralja Davida

MNOGO SVITLOMU GOSPODINU
MARU MARA BUNIĆA
VLASTELINU DUBROVAČKOMU
DŽIVO FRANA GUNDULIĆA
P. I. P.

Pjesni pokorne Davida kralja minutijeh ljeta od mene u jezik našk prinesene, u začetju tvomu gospostvu narečene, u rođenju od prijateljâ izdvorene, od neznanaca poharane, s neponstva izopačene, s pripisâ priobražene: eto opeta u vlastitoj napravi, s naravnijem uresom, u prvom svjetlilu svijetu se kažu, prijatelje sretaju, gospostvu se tvomu dobrovoljno darivaju. Ja za objaviti, da sva ostala spjevanja moja u manjoj scijeni držim, sve ino, kao porod od tmine, u tminah ostavljam; njih samo, kako zrak od svjetlosti na svjetlost izvodim. I ako su druzi razlika složenja moja: *Galateu, Dijanu, Armidu, Posvetilište ljuveno, Prozerpinu ugrabljenu, Čereru, Kleopatru, Arijadnu, Adona, Koraljku od Šira* s mnozijem i bezbrojenijem pjesnima taštijem i ispraznijem na očitijeh mjestijeh s velicijem slavam prikazivali, ja sve stvari tašte za tašte držeći, vjerujući, da je početak od pravoga znanja strah božji, *Pjesni pokorne* svijetu prikazujem; i to ne bez razborita spoznanja: da ako Virdžilio, poganin čovjek, zasve da izvrstan spjevalac, ovu istinu potvrđi:

"ab Iove principium Musae; Iovis omnia plena,

ille colit terras, illi mea carmina curae" -

ja krstjanin spjevalac, ki pravoga Boga poznam, vjerujem i izpovijedam, od koga, po komu i u komu sva dobra izlaze, sve milosti rastu, bitje se prima, život uzdrži, zdravje umnaža, spasenje stječe i dobiva, vele dostojnije imam početi s pjesni svetijeh i božanstvenijeh, kakve su ove *Pokorne*, koje skušena grešnika priko valovita mora od smućena i smetena svijeta mogu susim i krepcim stupajom od vjere, topeći ohologa Farauna, od grijeha privesti i dovesti u zemlju od obećanja od slave vječne, gdi vrh duša pravednijeh daždi obilno slatka mana od milosti božanstvene. Ove dake pod zaštićenjem tvoga Gospostva, kako od moga draga prijatelja i vlastelina; plemenita, bogoljubna i razumna šljem na svjetlos, dokli s nebeskom pomoći *Jerusalem sloboden*, spjevanje čestitijem imenom privedre krune kralja poljačkoga narešeno, svemu našem sloviniskomu narodu ukažem. Primi tvoje Gospostvo za biljeg od mnoge sejene, koju ja činim od kriposti njegove, ovi dar njemu podoban, njemu narečen i njemu prikazan, ukoliko ja sve, što umijem, znam i mogu, objetujem na zapovijed vašu. Stoj zdravo!

Iz Dubrovnika na prvi Oktumbra MDCXX.

Gospodin Dživo Palmota Dionorić Pjesniku.

Vječni vijenac da se spravi
od lovora od zelena
i za slavu tvoga imena
na glavu se tvu postavi;
i spjevoci svi, ki biše
ter dobiše vijence Alone,
da se tebi sad poklone,
razložno je, ni'e odviše.

Tebi višnji osobitu
sreću i razum zgar dopusti:
govor sladak, zlate usti,
vjekovitu čas na svitu.

Ime će se tvoje znati
i, gdi ljudski stupaj stane,
bez pristanka na sve strane
među znanijem spovijedati.

Leti, leti jacijem krili,
kako i orô, u visine,
komu bistri vid ne gine,
kad se u sunce gledat sili.

Roditeljom vječno ime
daj i mjestu, ke te uzhrani:
toj su umrli svi držani,
dugujemo, znaš, svi time.

I učini, da se reče,
da proroka prisvetoga
ime s pisma znana tvoga
sve oblita, svud protiče.

Neznani.

U stara još ljeta kogod se postavi,
da pisma prisveta u jezik svoj stavi,
zanijemi kô kami, ali oči izgubi,
ali se pomami, ali ga trijes ubi.
Nu sad je sniženo spjevanje toj tvoje
vrh zvijezda primljeno, višnjemu milo je.
Ni'e čudo, pokli glas pokorne tve lire
s kraljevom u 'edan glas skladno se udire.
Tim kad bi zlaćenu krunu uzeo njemu ti,
a dô mu u promjenu tvoj lovor čestiti,
ne bi imô svijet znanje ni toli bistar vid,
či'e 'e ljepše spjevanje, tko li je kralj David.

Neznani.

Tko žudi pribrodit, kô David prišô je,
valovit ovi svit, pun himbe svakoje,
spjevalac skazati pravedan drum svime
Toli ga hoć znati: od PLAVI nosi ime.

Šimuna Zlatarića.

Zamnješe nebesa, gdi trublja prostire
smioni glas, kim stresa Sionu sve mire,
milosni vo'evoda, ugodan svim nebu,
slobodu kad poda k božjemu prič grebu.
Tej pjesni izbrane odredi višnja moć,
u vječne da shrane k nebesom budu doć,
kad božji kralj prorok: "U jezik", reče, "ovi,
"eto je došao rok, da pjenje me slovi.
"Stavi se, pjesniče, ter pojuć govori,
"što duh moj pokliče u grijehâ pokori!
"Tvoje je sad brime, na svijetu ti jesi,
"slovinsko da ime tobom se uresi".

Antuna Kastratovića.

Uz romon od lire kraljevski prorok taj
pun duha, pun vire ispusti svoj vapaj.
Molitva vruća bi za'edno š njim združena,
kâ primi Bog s nebi od srca skrušena.
Srdžbe gnjiv ustavi, njemu grijeh oprosti;
tijem svijetu objavi drum prave kriposti;
ku slidi naš sada spjevalac, ki slove
kreposno, čim sklada POKORNE PJESNI ove,
kobjijeme da nauk izvrstan u svemu,
slovinski neka puk raj ufa po njemu.
Tijem slav'mo ovoga, koji nam ukaza
put dobra vječnoga, štit huda poraza.

Ad auctorem epigramma.

Fabuls nascentes sileat Parnasside Vates
Lympha, quaeque parit carmina fonte liquor.
Dun canis ad lacrymas lacrymas hoc flumine, Vates,

Vnda locuturum stillat in ora melos.
Nosco Palaestinos vocali gurgite fontes:
Regales fundit lingua animata sonos.
Moestaque vocales coeunt in carmina lymphae.
Ora oculi cordis verbaque sunt lacrymae.
Vox abit in cantus lacrymam genitura parentem,
Et sonus hic vndas, haec dabit vnda sonos.
Tu tibi fons, oculis diues te diuite manas.
Teque tuo Vatem, dum canis, amne paris.

Aliud.

Qui tibi, dum patrio Regales ore Camaenas
Imbuia, ambrosio ridet in ore lepos?
Quantane facundae censurgit gloria linguae.
Dum parili reddis Regia verba sono?
Te reor ex illo dulces hausisse lepores
Fonte, Palaestinum Rex bibit vnde melos.
Si te prisca tamen, vel Regem haec faecla tulissent,
Ille tuo mallet forsitan ore loqui.

Disticon.

Regia dum patrijs donas oracula musis,
Te Regem Illyrici carminia esse doces.

In eiusdem auctoris laudem Cristophori LILIATI Civis Ragusini, alterius ex secretarijs apud Nobiles Reipublicae Ragusinae.

More boni Agricolae, magno cui foenore fruges,
Post semen ipsi creditum,
Larga rependit humus, tibi summi Rector Olympi
Offert Ioannes ingeni
Munera prima sui: Iessei carmina Regis,
Labore scilicet suo
Deducta ad patrias, te concedente, Camoenas,
Apte quidem, ac fideliter;
Queis populi Illyrici iustam praenertere laesi
Iram docentur Numinis:
Hoc mage grata putans, quo Dauide gratior alter
Non extitit Vatum tibi.
Tu face' (nam tua sunt) longum seruentur in aeuum
Haec dona: & in dies magis

Hanc patriam ingenij faecundi Gundula opimis
Ditare certet fructibus.
Aemula queis smyrnae tanto se iactet alumno
Nec cedat ipsi Mantuae.
Dalmatiae Regina. & quas fluit Adria circum,
Ragusa, ocellus vrbium.

**Ad Perillustrem D. Ioannem Francisci Gundulae
Patritium Illustrissimae Reipublicae Ragusinae Victor
Besalius eiusdem Senior Cancellarius.**

Quae David Hebraeo cecinit, tu carmina plectro
Illirico Patriae, Gundula docte, refers,
Et mentes hominum ad caelos, tellure relicta,
Erigis atque pios crimina flere doces,
Quo tenebris oppressa micant, maculisque referta
Pectora iam fiunt candidiora niue.
Macte animo. Vates diuine. & caetera pande
Scripta Palaestini Regis in Vrbe tua.
Ut lapsus videare polo Dauid ipse, vel alter,
Cui detur ad citharam cum Ioue posse loqui.

**Perillustri D. Ioanni Gundulae Francisci filio Illyricae
Camaenae facile principi epigramma Vincentii Slavatatii.**

Compositum varijs tinxit concentibus axeni
Pythagorus, dulces orbe ciere sonos.
Qui modulis elementa hilarant animantiaque alto
Obstupefacta queunt examinare sono.
Gundula tu caelu Aonidum, lauro l'arnasside vinctum
Dauidicum patrio concinis ore melos.
Redditur vnde sonus, tetras qui temperet auras.
Mulceat hinc superos, leniant inde feras.
Concentum hunc illi confer; precor inspicere vtrumque:
Ille necat viuos, iste necata beat.

PJESNI POKORNE KRALJA DAVIDA

Gospodina Dživa Frana Gundulića vlastelina dubrovačkoga.

PJESAN PRVA.

"Domine ne in furore". *Psal. 6.*

Gospodine, ne udaraj
u tvom gnjivu sad na mene:
ni me zloće neizrečene
u rasrdžbi tvojoj karaj!

Vrh sluga se smiluj tvoje,
u bolesti zašto gine;
ozdravi me, Gospodine,
jer su u smeći kosti moje.

I mâ duša u svom stanju
smućena je veomi priko;
nu ti Bože, dokoliko
smilovat se imaš na nju?

Pogled oka milosnoga
svrni i dušu slobodi mi;
čin', da zdravje rob tvoj primi
milosrdja cića tvoga.

Zašto među mrtvijem nije,
da se od tebe tko spomene,
iz propasti zle pakljene
tko da slave tve spovije?

Dosle cvileć u dreselju
moć sam trgô moje snage:
odsad sve me noći drage
umivaću mu postelju,

ter ću od suza groznijeh vire
za nepravdu, kâ me trudi,
oko mene ljevat svudi
i bez svrhe i bez mire.

S gnjiva, u komu za grih stojim,
smućeno oko mâ put ima,
jer se ustarah među svima
nepri'ateljim hudim mojim.

Odstupite svi od mene,
nepravedni ki ste u sebi;
zašto usliša višnji s nebi
glas me molbe uciviljene.

Bog dobrostiv, blag i mio
me moljenje uslišô je;
Gospodin je duše moje
sad molitvu mu primio.

Svi će sramni i smućeni
nepri'atelji moji biti,
natrag će se tim vratiti
veoma i naglo zažareni.

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN DRUGA.

"Beati, quorum remissae sunt iniquitates". *Psal. 31*

Ah, blaženi, kih velike
nepravde su oduštene,
i kojijeh su pokriveno
milosrdjem zloće prike.

Ah, i blažen da u sebi
po sve vike čovjek tî je,
komu djelo ni'edno nije
stavio za grijeh višnji s nebi:

koji život svoj odredi
tako čisto i pravedno,
da zlo u duhu svomu ni'edno
ne stanuje griješne zledi.

Jaoh, a zašto pun tamnosti
mučô ja sam grijeh moj hudi?
Vapijući vas dan svudi
sharaše se moje kosti.

Zašto stoji vrhu mene
tvoje teške ruke sila:
ili 'e svjetlos dana bila,
ili tamnos noćne sjene?

Smerno sam se obratio
na nevolju moju sada,
čim me vrti i probada
oštra drača, grijeh nemio.

Opovidjeh, Gospodine,
ja svu zloću moju tebi,
i ne ostavih skrovnu u sebi
nepravednos me krivine.

Rijeh: "Kazaću proz me usti
suproč meni grijeh moj Bogu,
i nemilos taj čas mnogu
grijeha moga ti odpusti.

Tim još molit tvôj milosti
sveti će se svikolici,
veleć: 'Zasve da su prici
grijesi naši, Bože prosti!'

"A to, da kad voda isteče
od nevolje, ter sve ustopi,
njih ne obujmi, ni priklopi,
stojeći im nadaleče.

O moj Bože, blago i milo
utočište ti si moje,
od svih tuga i zla, koje
odsvud me je obkružilo.

Tijem, uzročje izabrani
sve radosti me dovika,
od hudijeh obsjednika
izvadi me i sahrani!"

Na molitvu moju s nebi
odgovara višnji sveti:
'Znanje i mudros u pameti
s prividjenstvom dat ću tebi.

Naučit te ću put istini,
po kom imaš sved hoditi,
nad tobom ću ustaviti
oči mojijeh zrak jedini'!

O vi, ki ste sad u vaju
i u tminah od zgrješenja,
ne budite kao zvjerenja,
ki razbora ne imaju!

Stisni žvalim, stegni uzdami,
Gospodine, desni veće
svijem onijem, ki ti neće
približat se među nami!

Pedepsanja mnokrat mnoga,
kâ grešniku spravna biće,
milosrdje obkružiće,
kada grešnik ufa u Boga.

Radujte se u veselju,
vesel'te se u radosti.
o pravedni, u milosti
stojeć blagom spasitelju!

I vi, čistoću i istinu
ki u srcu uzdržite,
hvalite se i slavite
u milomu Gospodinu!

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je od prije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN TRETJA.

"Domine ne in furore". *Psal 37.*

Gospodine, ah, na mene
u tvom gnjivu ne udaraj,
ni u tvojoj srdžbi karaj
zloće moje neizrečene!

Da tve vlasti oštre strile
probit budu srce moje,
vrh mene si ruke tvoje
ustavio teške sile.

Nije zdravja pred obrazom
srdžbe tvoje u môj puti:
vaskolik se život ćuti
pribjen teškijem, jaoh, porazom.

U kostijeh tužnu meni

duša mira čas ne ima,
jer mi sved̂ su pred očima
grijesi moji nebrojeni.

zašto zloće me nemile
nadišle su glavu moju,
ter kao breme teško svoju
vlas na mene naslonile:

Čule su se u gnusnosti,
jaoh, smrdeće na sve strane,
ištećene moje rane
s me nepomne bezumnosti.

Tužan sam se učinio,
ah, i prignut nisko odveće;
tijem zlovoljan i pun smeće
po vas dan sam ulazio,

zašto su se boci moji
podruganja napunili,
i zdravlje se drago odili,
da u puti moj ne stoji.

Nevolja me stegla mnoga,
tere sasma bez uresa
ponižen sam, cjeća česa
režah s plača srca moga.

Prid tobom je, višinji s nebi,
svaka očita moja želja,
i pun vaja i dreselja
plač moj skroven nije tebi.

Srce smućen' u meni je,
mâ kripos me ostavila,
i od oči svitlos mila,
jaoh, i ona sa mnom nije.

Prijatelji svi su moji
i iskrnji se još ostali
suproč meni približali,
ter mi svaki protiv stoji.

I, ki u momu bjehu broju,
dalek su se ustavili;
srnuli su sved̂ u sili,
ki iskahu dušu moju.

I, ki iskahu zlo za rijeti,
na mene su tašte stvari
govorili, laž s privari
vazdan misleć u pameti.

Nu ja, kao gluh, uši moje
odvraćô sam š njih govorâ
i kao nijemac bez otvora
stiskujuć usti svoje;

tere sam se učinio
jakno čovjek, ki ne čuje,
kôm sred usti ne stanuje

riječ, pokarat kôm bi ktio.

Zašto ufanje moje u tebi,
Gospodine, sved je bilo,
uslišat me ti ćeš milo,
o moj višnji Bože s nebi.

Zašto, rekoh, da se kada
vrh zla moga ne obesele
nepri'atelji, ki se vele
glavni i hudi moji sada.

Jer čim su se uputile,
da postupe, noge moje,
o meni su zlo svakoje
njih besjede govorile.

Zašto cjeća grijeha mnoga
spravan ja sam podnijet biče,
ter se boles moja ističe
sved prid obraz lica moga.

Jer nepravdu hudu moju
svakomu ću navijestiti
i za grijeh ću moj misliti
u vječnomu nepokoju.

Ali živu u radosti
nepri'atelji moji hudi
i stekli su veće svudi
suproč meni, jaoh, kriposti;
tere su se umnožili
i skupili još zajedno
svi, koji su nepravedno
mrzjet na me odlučili.

Ki vraćaju zla za dobra,
karahu me u životu,
zašto pravdu i dobrotu
moje srce slidit obra.

Ne ostavi, Bože mili,
slugu tvoga; da pogine:
milostivi Gospodine,
od mene se ne odili!

Oblas tvoja, kâ sve može,
budi u pomoć vazda meni,
o jedini, o žuđeni
od spasenja moga Bože!

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN ČETVRTA.

"Miserere mei Deus". Psal. 50.

Imaj, višnji Bože s nebi,
milosrdje vrhu mene
cječ milosti neizrene
i velike, kâ je u tebi,

i cić mnoštva, kom ni broja,
smilovanja slatka tvoga
nepravednos grijeha moga
vlas očisti sveta tvoja!

Još me operi, Gospodine,
od nepravde, kâ me tlači;
jaoh, i dušu mu oplaci
od nečiste me krivine!

Jer ja poznam odasvudi
nepravednos zloće moje,
pred očima ter mi stoje
vazda grijesi moji hudi.

Tebi, momu stvoritelju,
samomu sam sagriješio,
pred tobom sam učinio
zlo, s koga sam u dreselju.

Tim u svakoj tvôj besjedi
da istina tvâ riječ bude,
svijeh dobivaš, ki te sude,
milosrdan vrh me zledi.

Zašto u prvo još sam vrime
začet evo ja sred zlobe,
i u grijesijeh iz utrobe
mati moja porodi me;

zašto od vlasti tve s ljubavi
sved istina bi gledana:
evo otajna i neznana
tve mudrosti meni objavi.

Sipantom ćeš okropiti
mene, i čis taj čas biću,
i nad snijegom pobijeliću,
čim me uzbudeš ti umiti.

Čuvenju ćeš momu dati
mir, veselja i radosti,
ponižene ter će kosi
milo i drago uzigrati.

Lice odkloni sveto tvoje
od mojijeh grijeha uvike,
jaoh, i smrsi svekolike
nepravedne zloće moje!

Čisto griješne bez otrovi
srce u meni stvori i stavi,
višnji Bože, i duh pravi
u utrobi môj ponovi!

Grešnika me ne odreni
izpred svijetla lica tvoga,

jaoh, i duha prisvetoga
nemoj uzet nikad meni!

Vrat' mi rados od žudene
slave tvoga spasitelja,
i ukrijepi cječ veselja
poglavitijem duhom mene!

Riječma i djelim ja ću učiti
nepravednih pute tvoje,
i u tminah grijeha tko je,
k tebi će se obratiti.

Slobodi me od vapjenja
i od osvete, koju pita
s me bludnosti krv prolita,
Bože, moj Bože od spasenja!

Neka jezik moj slaviti
bude iz glasa pravdu tvoju,
u životu dočim stoju
po milosti tvôj na sviti.

Tvâ vlas tako, Gospodine,
usne meni otvoriće,
i mo'e usti navijestiće
slavu tvoje veličine.

A da bi ti od imanja
posvetilišta ugodila,
posvetil bih; ali mila
taj ti nijesu prikazanja,

Posvetilište ovo, Bože,
od boleće duše u sebi,
ufati je, da pri tebi
sved i svudi vele može,

zašto srce od grešnika
svim priklona i skrušena
neće milos božanstvena
pogrditi do vik vika.

Tim dobrostiv u nevolji
Sionu se tvom objavi,
koliko je tvôj ljubavi
i tvôj svetoj drago volji!

A to, iz hudih neka šteta
sred kijeh ljevam grozne suze,
Jeruzalemu uzdignu se
miri okolo bijeli opeta.

Tada od pravde ti primaćeš
posvetilište obilnije,
prikazanja ter svudije
i dar smerna srca nać ćeš.

Tada sa mnom postaviće
svi mo'i puci odizgara
vrh svetoga tvoga otara
mladolitne svim junčiče.

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
ko je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN PETA.

"Domine exaudi orationem meam". *Psal. 101.*

Gospodine višnji s nebi,
ti molitvu moju usliši,
i moj vapaj vrući i viši
u uzdasijeh priđi k tebi!

Ne odvracaj mi zrak blaženi
vedra i blaga lica tvoga:
u dan trudna jada moga
prikloni uho tvoje k meni!

U ki dan tve sveto ime
zazvat budem ja skrušeno,
naglo tvoje neizrečeno
milosrdje usliši me!

Zašto kao dim dni me, Bože,
iztajaše u tamnosti,
i kao požar moje kosti
izgorjene usahoše!

Jaoh, izbjen sam u životu
kako slama suha jedna,
a to, er moja nepravedna
mislo uvrijedi tvu dobrotu;

ter u ognju svaki dio
srca moga sta zgarati;
zašto kruh moj blagovati
u zabit sam postavio.

Ah jaoh, s glasa moga cvila,
puna plačna nepokoja,
k mojoj puti kos je moja
žestoko se prilijepila.

Nenasitu pustinskomu
priličan sam ja vidjeti,
tere da sam, mogu rijeti,
kako noćni vran na domu.

Ne združi me vik san tihi,
sve sam drage noći bdio,
tere sam se učinio
jak modrokos sam na strihi.

Nepri'atelji mo'i himbeni
na me vas dan iznošahu,
i ki hvalit mene općahu,
kuni'ahu se protiv meni.

Zašto ja ktjeh slatko toli

pepeo kao kruh blagovati,
i mu piću izmiješati
s gorkijem plačom, jaoh, napoli.

Izpred lica srdžbe ognjene
i pristrašna gnjiva tvoga
zašto oblas tvoja mnoga
uzdignuvši vrže mene,
svi dni moji neredbeno
kako sjena skратиše se
u životu, jaoh, tere se
vas usuših kako sijeno.

Nu ti, Bože, bez ishoda
i bez svrhe sto'iš do vika,
i spomena 'e tvâ velika
od naroda do naroda.

Ah, moj slatki Gospodine,
u dobrotu tvu ću ufati,
da ti ustavši smilovati
Sionu ćeš se, da ne izgine.

Vrime bo je, da mu budeš
imat milos vrhu smeće;
prišlo bo je vrijeme veće,
da ga braniš, da ga bljudeš.

Zašto kamenja odražaje
jur njegova slugam tvima;
trijebi 'e, da mu zemljam svima
blag se i mio svaki ukaže.

Bojaće se tim narodi
tvoga imena, Bože, uvike,
i tve slave privelike
kralji, od kih se svit gospodi.

Jer Gospodin sazidô je
vas sionski grad prisveti:
vazda će se tim vidjeti
u obranah slave svoje.

Pogledô je blag i mio
na molitvu sniženimi,
i moljenja smerna njimi
pogrditi nije ktio.

Upisana ova biće
kad se narod drugi otvori,
i puk, ki se odsad stvori,
Gospodina hvaliti će.

Zašto ktje Bog pogledati
iz visine svoje svete,
ah, Gospodin, tamni svijete,
s neba na te oči obrati:

da glas tužba ucviljenih
okovanim bude čuti;
vez da odriješi smrtni i ljuti

sinovima od pobjenih;
neka budu navijestiti
u Sionu božje ime,
i hvalami njegovime
Jeruzalem napuniti;
neka skladna i jedina
mnoštva od puka kupe u zборе
i kraljeve, neka dvore,
neka služe Gospodina.

Ovi odgovor višnjoj svijesti
budi u putu sve kriposti,
ah, maline i kratkosti,
mojijeh mi dni navijesti.

Usred dana nemo' opeta
natrag prizvat moga hoda:
od naroda do naroda
bez svrhe su tvoja ljeta.

U početak vlas tvâ mila
zemlju osnova punu uresa,
Gospodine, i nebesa
tvojijeh su ruka dila.

Oni izginut, nu ostati
krepko tvâ će veličina,
ah, tere će, kao haljina,
svikolici ovehšati,

i kao odjeću promijeniti
desnica ih ima tvoja,
i u svitlja ruha svoja
promijenjena sva će biti.

Ali ti sam isti sada
i vazda si bez promine,
i tvâ ljeta, Gospodine,
skončati se neće ikada.

Vernih sluga tvo'ih sinovi
pribivaće puni dike,
i sjeme se njih uvika
upraviće na put ovi.

Slava Ocu; Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN ŠESTA.

"De profundis clamavi ad te domine". Psal. 129.

Iz dubinâ srca moga
vapih, višnji Bože; k tebi:
višnji Bože, vapaj s nebi
ti usliši sluge tvoga!

Neka uši svete tvoje
priklonjene budu čuti
s groznijem plačom glas ganuti
od molitve smerne moje!

Ako uzgledaš, Gospodine,
na nepravde svekolike,
tko da cića zloće prike
na tvom sudu ne pogine?

Tim cić ove običaji
i zakona tve milosti
ja sam vazda ufô dosti
steć, što kajnim tvâ rič praji.

Uzdala se mâ duša je
u riječ božju nad sva ina,
u miloga Gospodina
duša moja ufala je.

Od jutrnje straže o dzori,
dokli tminu noć donese,
krepko Izrael ufaće se
u višnjega, ki ga stvori.

Jer pred blazijem Gospodinom
milosrdje sveđ stanuje,
i odkupljenje prid njim tu je
s neizmernom veličinom.

On će svoga Izraela
dobrostitivo odkupiti
od nepravad, ki na sviti
sada ga je uza spela.

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!

PJESAN SEDMA.

"Domine exaudi orationem meam". Psal. 141.

Ah, usliši, Gospodine,
mu molitvu zgar s nebesi,
ki grešniku rekao jesi
podat život, da ne izgine.

Čuj skrušene molbe moje
u obećanja tvoga istini,
u milosnoj veličini
uslišaj me pravde tvoje!

Prem na sudu nemoj stati
s tvojom slugom u sej vrime,
jer pred svijetlijem licem tvime
živ duh neće se opravdati.

Neprijatelj zašto hudi

progonil je dušu moju,
i na zemlji kroz vlas svoju
snizio život moj odsvudi.

Postavi me u tamnosti,
kako mrtvih još odvika,
jaoh, i duh moj s grijeha prika
nad mnom ciča u žalosti.

Život boles zlu oćuti,
duša smrtne nepokoje:
a sve tužno srce moje
u meni se smete i smuti.

Spomenuh se starih dana,
stah razmišljat sva tvâ dila,
tvojijeh ruka tvorstva mila
razbirajuć sa svih strana.

Prostrijeh ruke moje k tebi,
ah, mâ duša s prijekke zgođe
pred tobom je kao bez vode
suha zemlja, Bože od nebi!

Hrlo usliši me boleće
ove iz srca glase istine,
usliši me, Gospodine,
jaoh, skonča se duh moj veće.

Ah, lice mi tvoje sveto
i tvu svjetlos ne odvrati,
da ne budem slikovati
tim, ki u blatu shode kleto.

Ćin', da milos tvu veliku
ćuti budem, kada pravi
(s novim zrakom) dan se objavi,
zašto u tebe ufah viku.

Ukaži mi koji sada
put u hodu slidit mogu;
zašto k tebi momu Bogu
dušu uzdigoh, ti ju vlada'.

Od mojijeh sasma vrljih
nepri'atelja, Bože, otmi me;
Gospodine, di 'e tve ime,
utoćište me zagrljih.

Naući me, kao tvoriti
vazda budem tvoju volju:
pravedno je, da ovo molju,
jer si ti Bog moj na sviti.

Duh će uvesti dobri veće
mene u pravu zemlju opeta,
cjeć imena tvoga sveta
tvâ me pravda oživjeće.

Iz nevolje na veselje
izvadićeš dušu moju
i kroz milos slavnu tvoju

rasut sve me nepri'atelje.

Pače svijeh, jad i tuga
od kijeh duši môj se stvara,
pogubićeš višnji, zgara;
zašto ja sam tvoja sluga.

Slava Ocu, Sinu dika,
čas svetomu Duhu budi,
kô je odprije bilo svudi,
sad i vazda i u vik vika!